

Η πολιτεία της σιωπής

Μια φορά, σε μια απομακρυσμένη πολιτεία που ζούσε υπό την αδυσώπητη κυριαρχία της ειδωλολατρίας, υπήρχε μια νεαρή γυναίκα που ο κόσμος την είχε ξεχάσει. Δεν είχε σημασία το όνομά της. Το όνομά της είχε σβήσει μαζί με τις πολλές άλλες φωνές που είχαν πέσει αθόρυβα στον χρόνο. Όμως εκείνη η γυναίκα, όπως και άλλες που είχαν προηγηθεί, είχε γίνει θρύλος για όλους εκείνους που πίστευαν στην πραγματική δύναμη του φωτός. Η πόλη βρισκόταν κάτω από το σκοτάδι της αλαζονείας του πατέρα της, του Διόσκουρου, που πίστευε πως κανείς δεν μπορούσε να ανατρέψει την τάξη που είχε επιβληθεί από τους θεούς του Ολύμπου. Η θρησκεία της πόλης ήταν αυστηρά δομημένη γύρω από το είδωλο της δύναμης και της επιβολής. Όσοι αμφισβητούσαν αυτή την τάξη ήταν περιθωριοποιημένοι ή, αν η αντίστασή τους ήταν ισχυρή, θύματα βασανιστηρίων.

Η Βαρβάρα, όπως την αποκαλούσαν, μεγάλωσε με την άγνοια και την αυστηρότητα του πατέρα της. Εκείνος την κράτησε απομονωμένη, κλεισμένη σε έναν πύργο, μην επιτρέποντας σε κανέναν να την πλησιάσει, εκτός από εκείνους που υπηρετούσαν το ίδιο σκοτεινό θρόισμα της εξουσίας του.

Κάθε μέρα, η Βαρβάρα περνούσε ώρες στα παράθυρα του πύργου της, κοιτάζοντας έξω στον κόσμο που δεν μπορούσε να αγγίξει. Εκεί, παρατηρούσε τους ανθρώπους που περνούσαν και σιγά-σιγά συνειδητοποιούσε κάτι που την άλλαξε για πάντα. Έβλεπε τα δάκρυα στα μάτια των αθώων και άκουγε τις ψιθυριστές προσευχές των καταπιεσμένων, που ζητούσαν ελπίδα και παρηγοριά σε έναν κόσμο γεμάτο φόβο και αδικία.

Αυτή η νέα επίγνωση την έκανε να αναρωτηθεί τι υπάρχει πέρα από τα τείχη του κόσμου της. Αμφισβήτησε την πίστη που της είχε επιβληθεί και άρχισε να αναζητά αλήθειες αλλού. Κρυφά, με τη βοήθεια ανθρώπων που πιστεύανε σε κάτι διαφορετικό, έμαθε για τον Θεό των Χριστιανών και τις διδασκαλίες Του, οι οποίες μιλούσαν για την αγάπη και τη συγχώρεση, για την ελευθερία και την ισότητα όλων των ανθρώπων.

Έτσι, η Βαρβάρα αποφάσισε να αφιερωθεί στην πίστη αυτή. Οι μέρες περνούσαν και, παρά την απειλή του πατέρα της, εκείνη συνέχιζε την κρυφή μελέτη των Χριστιανικών διδασκαλιών. Η φωτεινότητα της νέας αυτής γνώσης φώτισε την ψυχή της και τη γέμισε με μία δύναμη και αποφασιστικότητα που δεν είχε νιώσει ποτέ πριν.

Όμως, η ειρήνη της δεν κράτησε για πολύ. Ο Διόσκουρος, μόλις έμαθε για την πίστη της κόρης του, άρπαξε το δόρυ του και την οδήγησε μπροστά στους αξιωματούχους του αυτοκράτορα. «Δεν μπορείς να ξεφύγεις από τον δρόμο που έχω διαλέξει για σένα», της είπε. «Είμαι ο πατέρας σου, και εσύ πρέπει να υποτάσσεσαι σε μένα».

Η Βαρβάρα, όμως, δεν υπέκυψε. Η πίστη της στον Θεό και την αλήθεια ήταν πιο δυνατή από κάθε απειλή. Οι στρατιώτες την έπιασαν και την βασάνισαν, αλλά εκείνη παρέμεινε ατάραχη, έστω κι αν η σάρκα της πονούσε. Κάθε φορά που οι βασανιστές ρωτούσαν για τον Θεό της, εκείνη τους απαντούσε με ήρεμο βλέμμα: «Είναι το Φως του κόσμου, το οποίο κανείς δεν μπορεί να σβήσει».

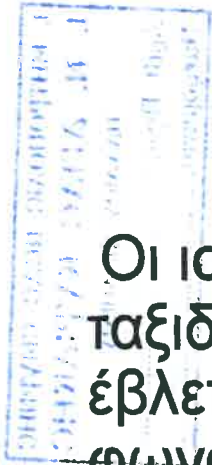
Η εξουσία της πόλης έκρινε ότι η Βαρβάρα έπρεπε να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Η καταδίκη ήταν θανάσιμη: έπρεπε να πεθάνει, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι είχαν πεθάνει πριν από αυτήν, γιατί τόλμησαν να αμφισβητήσουν την κυριαρχία των θεών του Ολύμπου.

Όμως, η θυσία της δεν πέρασε απαρατήρητη. Ο θρόισμα των φτερών του αγγέλου της ακούστηκε και πέρασε μέσα από τις καρδιές των ανθρώπων. Πολλοί από αυτούς άρχισαν να αναρωτιούνται, να αμφισβητούν και να αναζητούν τις αλήθειες της πίστης της Βαρβάρας. Ο κόσμος άρχισε να φωτίζεται με μια νέα ελπίδα, μια ελπίδα που δεν μπορούσε να σβήσει η δύναμη κανενός ανθρώπου ή θεού.

Οι άνθρωποι της πόλης αρχικά την απομόνωσαν και την ξέχασαν, αλλά οι ιστορίες για την αγιότητα της Βαρβάρας άρχισαν να ταξιδεύουν πέρα από τα όρια της πολιτείας. Ήταν μια ιστορία που κανείς δεν μπορούσε να σβήσει, γιατί η αγάπη, η πίστη και η ελπίδα που πηγάζουν από την καρδιά των ανθρώπων, δεν πεθαίνουν ποτέ.

Μετά το μαρτύριο της Αγίας Βαρβάρας, η πόλη έμεινε σιωπηλή. Το όνομά της ψιθυριζόταν μόνο πίσω από κλειστές πόρτες, ενώ η παρουσία της φαινόταν να χάνεται στο σκοτάδι του χρόνου. Αλλά οι καρδιές των ανθρώπων δεν την ξέχασαν. Η θυσία της έμεινε ζωντανή στις ψυχές εκείνων που είχαν το θάρρος να πιστέψουν ότι η αγάπη και η πίστη είναι πιο δυνατές από τη δύναμη των θεών του Ολύμπου.

Κάθε φορά που κάποιος βρισκόταν σε δυσκολία ή θλίψη, το όνομά της ψιθυριζόταν ως αίτημα βοήθειας. «Αγία Βαρβάρα, βοήθησέ μας». Δεν ήταν η δόξα της που τους έλκυε, αλλά η αμετάβλητη πίστη της. Η Βαρβάρα δεν είχε πια σώμα, αλλά η μορφή της ζούσε στα μάτια αυτών που την θυμόντουσαν με σεβασμό.

Οι ιστορίες για την πίστη και το θάρρος της άρχισαν να ταξιδεύουν πέρα από την Ηλιούπολη. Σταδιακά, οι άνθρωποι την έβλεπαν ως σύμβολο προστασίας και ελπίδας, χωρίς ποτέ να φωνάζει για τη δόξα της. Η φωνή της δεν ήταν δυνατή, αλλά αθόρυβη, σαν φως που διαπερνά την πιο πυκνή νύχτα.

Και έτσι, η Βαρβάρα, παρόλο που είχε φύγει από τον κόσμο των ζωντανών, παρέμεινε αιώνια παρούσα: μια φωτεινή σκιά που ακολουθούσε κάθε ψυχή που αναζητούσε θάρρος και πίστη.

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ
Αριθ. Πρωτ.: 204
Ημερομηνία: 12/1/26

Γ' υπ.ν.